

Náš svět

Každou minutu přichází po celém širém světě několik nových životů na svět. Každou minutu jich několik také odchází. Kdyby byl svět kolem nás jen pozitivní, nevážili bychom si ho a brali jeho dary za samozřejmost, jako bereme třeba skutečnost, že jsme momentálně zdraví. Ten pocit, že svět prostě není dokonalý, ani spravedlivý, mi hne srdcem každý den. Dala bych cokoliv, jen abych vykouzlila všem lidem na Zemi třeba aspoň na 10 minut úsměv na tváři. Copak to ale jde? Jasně, nic není nemožné, ale sama nic nedokážu, síla je v nás, když se spojíme a budeme společně kouzlit úsměvy na tvářích všem lidem, které potkáme, svět bude o něco krásnější, jako bychom ho natřeli novým hezcím a barevnějším nátěrem. Bohužel ale pořád se tu vyskytují lidé, kteří i když jim ostatní barevný krásný nátěr namalují, oni si ho sami smyjí, a ještě chtějí, aby lidé okolo nich byli také bez barev smutní. A proto často snívám o svém vlastním vymyšleném světě, kterého bych chtěla být součástí. V následujících řádkách se Vám ho budu snažit popsat.

Na široširém světě by stál jeden malý domeček, ve kterém bych bydlela jen já. Nebyl by to ledajaký domeček, měl by tvar krásné slunečnice, která by mi každý den dávala naději na lepší budoucnost, pomáhala by mi s čímkoliv bych potřebovala, a vlastně by byla vším co mám, a zato bych jí byla velice vděčná. Sluníček neboli slunečnicový domeček, by se nacházel na jiné, vzdálené planetě v krásném pohádkovém lese, kde by kvetly barevné kytičky, zpívali zpěvaví ptáčci a pásala se zvířata na rozkvetlých loukách a pastvinách. Já samotná bych nic nevěděla, necítila a nevníkala, protože bych byla odloučená od všemožných informací. Žila bych si jako někdo, kdo nezná smysl života a ani nad ním nepřemýšlí. Jako někdo, komu je všechno jedno a nemyslí nad každou maličkostí neustále dokola. Jako někdo, kdo nezná negativní emoce a bolest. Nebyla bych tu ale sama, měla bych kolem sebe spoustu zvířátek, která by mi dělala společnost, i když bychom se nedorozumívali slovy, ale jen emocemi, které jsou na rozdíl od slov upřímné. Chtěla bych tu žít každý den, jako dítě, ze dne na den, bez myšlenek na budoucnost a minulost, jen bezstarostně v přítomnosti.

Když se přesunu z mého světa do reality, uvědomuji si, jak nás společnost nutí žít, tak abychom z ní na první pohled ničím nevybočovali. Jako knížky v knihovně, na které když se podíváme nic bližšího o nich nezjistíme, abychom je mohli prozkoumat a zjistit, co jsou opravdu zač, musíme je otevřít. Ovšem každou knížku bychom měli přečíst celou, abychom poznali, co se v ní skutečně skrývá. I když je třeba delší, kratší, na první pohled ošklivá, nebo nemocná, protože má například na jednom místě přerušené vázání, které je nezbytné proto, aby se knížka mohla v pořádku otáčet a číst. Až poté nastává čas hodnocení, které probíhá přirozeně v nás, ale myslím si, že na každé knížce se vždy najde něco krásného a jedinečného.

Ted' jsem tu snila dalo by se říct o lepším světě, je ale důležité si uvědomit, že nemá cenu snít nad věcmi, co se nikdy nestanou, a tím si vše idealizovat, spíše žít pro něco, co nám dává stejný smysl, jako vstát ráno z postele. Bohužel ale, když se jednou překonáme a vstaneme, nic moc to neznamená. Cenu to má jen tehdy, když z ní dokážeme vstát každý den a přes den se do ní nevrátit. Pojďme si vzít příklad ze slunečnice, která když sluníčko vykoukne, ráda se začíná za ním bez přestávky ladně točit, a tak my, jako ona, pojďme vstát a naplno si rádi života užívat!